

KOŁACĄCY (10) *part praes act*

o prawdopodobnie jasne (*tak w kołatać*); a jasne.

sg m G kołacąc(e)go (2). ◇ D kołacącemu (7); -emu (1), -(e)mu (6). ◇ pl A m pers kołacąc(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) s.v. *kołatać*.

Stukający do drzwi z prośbą o wpuszczenie; tu przen (10) :

a) *Proszący, uciekający się do kogoś (o człowieku w stosunku do Boga); w funkcji rzeczownika (8) :* A kto szuka náyduie/ á kołacącemu [*pulsanti*] będzie otworzono. *Leop Luc 11/10 [przekład tego samego tekstu (6)]; BibRadz Luc 11/10; BiałKat 221; BudNT Matth 7/8, Luc 11/10; WujNT 80, Luc 11/10.*

kołacący do kogo (1): y nas wołaiące/ y do ciebie kołacące z Bogiem poiednay. KrowObr 168v.

b) *Poruszający sumienie, nauczający (o Bogu w stosunku do człowieka) (2) :* przyczyny: w których człowieczé ferce wfluchawa P. Bogá kołacącego. *SkarKaz 347b.*

Wyrażenie: »kołacący do drzwi« (1); á zá przyięcie kołacącego do drzwi twoich/ Syná Bożego/ zapłaty dąć nie miano. LatHar 253.

Cf KOŁATAĆ, KOŁATAJĄCY

AŻ